

TEDEN DRUŽINE

19. – 25. 3. 2014

DRUŽINA ŽIVI VESELJE

UVODNA BESEDA

Pred nami je skromna knjižica ob letošnjem tednu družine. Slovenska Cerkev se med praznikom sv. Jožefa, varuha svete Družine, moža Device Marije in zavetnika mož in očetov ter praznikom Gospodovega oznanjenja Mariji, Božje Matere, Jožefove žene ter zavetnice žena in mater, ustavlja ob razmišljanju o Božjem načrtu za naše družine, o skrivnosti zveze med moškim in žensko, ki jo krona zakrament zakona in o odnosih v naših družinah, med njihovimi člani, možmi in ženami, očetmi in materami, otroki, starimi starši, tetami, strici ... Letos se bomo ob in z besedami svetega očeta Frančiška zamislili, kako v naših družinah živeti in naše družine ustvarjati. Ko se bomo sprehodili ob vprašanjih, kot so spoštovanje življenja, odnosi med družinskimi člani, o dostojanstvu žene, predvsem pa o družini, kakršna bi naj bila in kako naj bi živela po Božjem nauku, bomo opazili rdečo nit, ki se vije skozi vsa razmišljanja: veselje, sočutnost, nežnost, ljubezen in spoštovanje, ki naj bi bili temelji družinskih odnosov. In takšna družina naj bi se odprla tudi navzven, k trpečim, ubogim, osamljenim in vsem, ki jim zaradi takšnega ali drugačnega razloga ni dano živeti v srečni družini. V knjižici boste poleg misli iz nagovorov papeža Frančiška, ki jih lahko uporabite pri mašnem nagovoru ali katehezah v tednu družine, našli tudi nekaj prošenj, ki jih lahko vključite med ostale prošnje za vse potrebe.

*Sandi Koren,
tajnik Medškofijskega odbora za družino*

**1. DAN – 19. 3. 2014, sv. Jožef, mož Device Marije,
varuh svete Družine**

**VARUJ ŽIVLJENJE.
SPLAČA SE!**

Ob dnevu za življenje na Irskem, Škotskem, v Angliji in Walesu, 17. julija 2013, je papež Frančišek tamkajšnjim vernikom poslal sporočilo ter v njem pozval k zaščiti življenja od spočetja do naravne smrti. Papež poudarja neprecenljivo vrednost človeškega življenja. »Tudi najšibkejši in najranljivejši, bolni, ostareli, nerojeni in revni so mojstrovine Božjega stvarjenja, ustvarjeni po njegovi podobi, namenjeni večnemu življenju in vredni največjega poklona in spoštovanja. Tema dneva za življenje je bila sicer »Varuj življenje. Splača se!« Vzeta je iz pridige kardinala Bergoglia iz leta 2005. Papež Frančišek je takrat govoril o pomenu pospeševanja kulture življenja. »Jezus nas uči, da moramo skrbeti za življenje, kajti to je podoba Boga, ki je absolutno življenje. Ničesar drugega ne moremo oznanjati kot življenje, in to od začetka do konca. Vsi moramo življenje varovati, ga negovati, z nežnostjo in s toplino. Dati življenje pomeni odpreti srce; varovati življenje pomeni oviti se z nežnostjo in toplino za druge, v svojem srcu čutiti skrb za druge. Skrbeti za življenje od začetka do konca. Zato ne izgublaj poguma. Varuj življenje. Splača se!«

V avgustu 2013 pa je papež Frančišek zapisal v enem izmed njegovih sporočil na družbenem omrežju Twitter dve besedi: »Otroci in ostareli.« Sporočilo se je glasilo takole: »Ne moremo mirno spati, medtem ko otroci umirajo od lakote in ko so ostareli brez zdravniške oskrbe.« Papež je o temi otrok in ostarelih v zadnjem obdobju spregovoril večkrat. Ob več priložnostih je posvaril na kulturo odmetavanja. Se pravi, če kot oseba nisi produktiven – kot to niso otroci in ostareli – si izključen. Predsednik Papeškega sveta za družino ob tem pravi, da se sveti oče s tem dotika enega izmed največjih temeljev moderne kulture. »Kultura brezbrčnosti in odmetavanja dela življenje vseh ljudi grenko. Spomnimo se na govor, ki ga je papež Frančišek imel na Lampedusi. Zatorej, ponovno moramo izpostaviti podobo družine, kateri pripadajo otroci, mladi, odrasli, ostareli, zdravi in bolni. V tem oziru je

življenje, ki izključuje najmanjše in ostarele, kot drevo, ki mu odrežejo korenine, sadove in liste. Ostane samo deblo.«

Na Zahodu se veliko govori o medgeneracijskem konfliktu. A sveti oče poudarja, da ni prihodnosti brez generacijskega soglasja. Vincenzo Paglia, predsednik Papeškega sveta za družino, se s tem nadvomno strinja. »S to trditvijo sveti oče opozarja na brezno, ki je med generacijami. Kot da bi vsaka generacija bila samozadostna. Brez potrebe po medgeneracijskih vezeh, ki so zgodovina, kultura, življenje nekega ljudstva. V resnici tvegamo, da zrušimo v prah našo družbo. Vsak skrbi le zase. Ampak kultura, ki poudarja le »jaz« in ne »mi«, je grozovita, saj ne ustvarja samo brezbrižnosti, ampak tudi krutost. Ravno zaradi tega je vez med generacijami pogoj za razvoj, za srečanje, za mirno življenje. Papežev tvit je kot na široko odprto okno, ki gleda na družbo. Ki nas prosi, naj s pozornostjo gledamo na celotno dobo življenja.«

PROŠNJE:

1. Dobri Oče, varuj vse otroke, tiste še nerojene, pa tudi tiste, ki živijo v slabih razmerah, da bi jih njihovi starši ali skrbniki ljubili, spoštovali življenje, se zanje žrtvovali in jih sprejemali z veseljem in ljubeznijo.
2. Za vse šibkejše člane družin, predvsem starejše in onemogle, da ne bi bili do njih brezbrizni, da bi jih spoštovali, sprejemali njihovo modrost in zanje sočutno skrbeli.

NAROD, KI NE SPOŠTUJE STARIH STARŠEV, JE BREZ SPOMINA IN ZATOREJ BREZ PRIHODNOSTI

»Narod, ki ne spoštuje starih staršev, je brez spomina in zatorej brez prihodnosti.« Tako je zatrdil papež Frančišek, 19. novembra 2013, med homilijo pri maši v kapeli Doma svete Marte. Izhajal je iz sveto-pisemske pripovedi o priletnem Eleazarju. Ta je zaradi svoje vere in da bi dal pričevanje mladim, izbral mučeništvo (prim.: 2 Mkb 6,18-31). Izbral je smrt, namesto da bi se rešil pred njo s pomočjo ustrežljivih prijateljev, samo da ne bi izdal Boga in tudi, da ne bi mladim pokazal, da je zatekanje k hinavščini lahko koristno. Vse to je del zgodbe o plemenitem Eleazarju, svetopisemskem liku iz Knjige Makabejcev. Ta človek pred izbiro med apostazijo, odpadom od vere, in zvestobo ne dvomi. Zavrne držo pretvarjanja, hlinjenja pobožnosti in vernosti. Namesto da bi čuval samega sebe, misli na mlade. Misli na tisto, kar jim bo njegovo pogumno dejanje lahko zapustilo v spomin.

»Doslednost tega človeka, doslednost njegove vere, pa tudi odgovornost, da zapusti plemenito dediščino, resnično dediščino.« Te elemente iz Eleazarjeve zgodbe je izpostavil papež. Nato je dodal, da danes živimo v času, ko stari ljudje ne štejejo: »Grdo je reči, a so odvrženi. Kajti so v nadlego. Stari ljudje so tisti, ki nam prinašajo zgodovino, ki nam prinašajo učenost, ki nam prinašajo vero in nam jo dajejo v dediščino. So tisti, ki imajo kot dobro staro vino v sebi to moč, da nam dajo plemenito dediščino.« Papež Frančišek je pri tem spomnil na zgodbi-co, ki jo je slišal še kot majhen. Protagonist je bila družina: oče, mama in veliko otrok. Poleg njih pa je bil tudi dedek. Ta si je, kadar je za mizo jedel juho, vedno zamazal obraz. Oče se je zato jezil in je kupil mizico, kjer je dedek nato moral jesti sam. Ko se je nekega dne vrnil iz službe, je enega izmed svojih otrok videl, kako se igra s kosom lesa. Vprašal ga je, kaj dela, in otrok mu je odvrnil, da dela mizico zanj, za takrat, ko bo postal star kot dedek.

»Stari starši so zaklad.« V Pismu Hebrejcem beremo, da bi se morali spominjati svojih voditeljev, tistih, ki so nam oznanjali Božjo besedo, in posnemati njihovo vero. »Spomin na naše prednike nas vodi k po-

snemanju vere,« tako je zatrdil papež. Nato je dodal, da je starost pogosto zares lahko tudi grda, saj s seboj prinaša bolezni in podobne stvari. »Toda modrost, ki jo imajo naši stari starši, je dediščina, ki jo moramo prejeti. Narod, ki ne varuje starih staršev, narod, ki ne spoštuje starih staršev, nima prihodnosti, kajti nima spomina, izgubil je spomin.« Papež Frančišek je povabil, da bi pomislili na stare ljudi, na mnoge, ki so po domovih za ostarele, in tudi številne, katere so njihovi domači zapustili. Vsi ti ljudje so »zaklad naše družbe«.

»Molimo za naše dedke, naše babice, ki so v času preganjanj pogosto imeli junaško vlogo pri posredovanju vere. Kadar očeta in mame ni bilo doma in sta imela tudi čudne ideje, katere je učila takratna politika, so bile babice tiste, ki so posredovale vero.« Tako je spomnil papež in omenil še, da je četrta zapoved edina, ki obljublja nekaj v zameno. To je zapoved usmiljenja. Pomeni biti usmiljeni z našimi predniki. Papež Frančišek je sklenil s povabilom, da bi prosili številne stare svetnike, kot so bili Simeon, Ana, Polikarp ali Eleazar, da bi nam izprosili »milost varovanja, poslušanja in spoštovanja naših prednikov, naših starih staršev«.

PROŠNJE:

1. Gospod, pomagaj nam, da bi v starih starših videli zaklad naše družbe in družin, dar, ki nam ga naklanjaš in da bi jih spoštovali, varovali in jih radi poslušali.

1. Dobri Bog, pomagaj k razumevanju med mlajšimi in starejšimi člani naših družin, da bi zmogli graditi lepe medsebojne odnose in deliti modrost starosti in mladostno moč.

3. DAN – 21. 3. 2014, petek 2. postnega tedna

DRUŽINA JE ŽIVLJENJSKA SKUPNOST, KI OBSTAJA SAMA V SEBI

»Družina je življenjska skupnost, ki obstaja sama v sebi.« To so bile besede, ob katerih je papež Frančišek razmišljal na začetku svojega današnjega nagovora udeležencem 31. plenarnega zasedanja Papeškega sveta za družino, 25. oktobra 2013.

Spomnil je na besede blaženega Janeza Pavla II. v Apostolski spodbudi o družini, *Familiaris consortio*, da družina ni skupek oseb, ki jo sestavljajo, ampak »skupnost oseb« (CD 16, 17–18). »Je kraj, kjer se naučimo ljubiti, je naravno središče človeškega življenja. Družino sestavljajo obrazi, osebe, ki ljubijo, se pogovarjajo, se darujejo za druge in varujejo življenje, predvsem tisto, ki je najbolj krhko in šibko. Brez pretiravanja bi lahko rekli, da je družina gibalo sveta in zgodovine. Družina je kraj, kjer dobimo ime, je kraj naklonjenosti, prostor zaupnosti, kjer se učimo umetnosti dialoga in medsebojnega sporazumevanja. V družini se človek zave svojega dostojanstva in, še posebej, če gre za krščansko vzgojo, prepozna dostojanstvo vsake osebe, posebej tistih, ki so bolni, šibki, izključeni.« Sveti oče je še dodal, da je to, da prepoznamo družino kot skupnost, bistveno posebej v današnjem času, ko prevladuje varstvo pravic posameznika.

Drugi poudarek, ob katerem se je ustavil papež Frančišek, pa je dejstvo, da je temelj družine zakon. »Zakon je kot prvi zakrament človeškosti, kjer človek odkriva samega sebe, razumeva samega sebe v odnosu do drugih in v odnosu do ljubezni, ki jo more prejemati in dajati. Zakonska in družinska ljubezen prav tako jasno razodeva poklicanost osebe, da ljubi na edinstven način in za vedno; da so preizkušnje, odpovedi ter stiske zakoncev in družine prehod, preko katerega rastejo v dobrem, v resnici in lepoti.« Papež je poudaril, da gre v zakonu za popolno podaritev, brez preračunavanja in zadržkov; za razdelitev vsega, tako darov kot tudi žrtev, v zaupanju v Božjo previdnost. Po besedah svetega očeta je to izkušnja, katere se morejo mladi naučiti od svojih staršev in starih staršev. »Gre za izkušnjo vere v Boga in za izkušnjo medsebojnega zaupanja; globoke svobode, svetosti, saj svetost pred-

postavlja zvesto podaritev in žrtev vsak dan življenja.« Papež je tudi povedal, da so v zakonih večkrat težave, različni pogledi na stvari ter prepiri. Zato je poudaril, da je potrebno mladoporočencem reči, da nikoli ne smejo zaključiti dneva, ne da bi se pobotali, saj se tako obnovi zakrament zakona in to povezuje družino.

V tretji točki svojega nagovora je sveti oče razmišljal o dveh obdobjih družinskega življenja – o otroštvu in starosti. Kot je poudaril, otroci in ostareli predstavljajo dva življenjska pola, ki sta najbolj ranljiva in pogosto tudi najbolj pozabljena. »Družba, ki ji ni mar za otroke in ki ostarele potiska na obrobje, reže svoje korenine in zatemni svojo prihodnost.« Papež je še dodal, da v teh primerih ne gre zgolj za krivico do teh oseb, ampak za poraz določene družbe.

Ob koncu nagovora je sveti oče spomnil, da je t. i. 'vesela novica' o družini pomemben del evangelizacije, saj jo morejo kristjani prenesti vsem z zgledom svojega življenja. »Družine, ki so res krščanske, prepoznamo po zvestobi, potrpežljivosti, odprtosti življenju, spoštovanju starejših.« Po papeževih besedah je skrivnost vsega tega prisotnost Jezusa Kristusa v družinah. »Predlagajmo torej vsem, s spoštovanjem in pogumom, lepoto zakona in družine, ki ju razsvetljuje evangelij! Zato se s pozornostjo in naklonjenostjo približajmo družinam, ki so v stiskah; tistim, ki so primorane zapustiti svojo deželo; tistim, ki so razbite, ki nimajo stanovanja ali službe ali trpijo zaradi mnogih drugih razlogov; zakoncem, ki so v stiskah in tistim, ki so ločeni. Vsem želimo biti blizu.«

PROŠNJE:

1. Nebeški Oče, varuj in spremljaj vse družine, da bodo prostor veselja, spoštovanja življenja, dialoga in medsebojnega sporazumevanja.
2. Dobri Bog, spremljaj zakonce v njihovem trudu za trdno zakonsko ljubezen, spoštovanje in zvestobo, pri njihovem vsakdanjem žrtvovanju in pri njuni medsebojni podaritvi.

4. DAN – 22. 3. 2014, sobota 2. postnega tedna

Z ROKO V ROKI, VEDNO IN ZA VSE ŽIVLJENJE

Ob prvem dnevu romanja družin k sv. Petru, 26. oktobra 2013, je papež Frančišek nagovoril zbrane.

»To besedo bom vzel iz obreda zakramenta zakona. Tisti, ki se poroča, med zakramentom pravi: 'Obljubljam, da ti bom zvest, v veselju in bolečini, v zdravju in bolezni, in te bom ljubil ter spoštoval vse dni svojega življenja'. Mladoporočenca v tistem trenutku še ne vesta, kaj se bo zgodilo, ne vesta, katera veselja in bolečine ju čakajo. Odrineta, kakor Abraham, in gresta skupaj na pot. To je zakon. Odriniti in hoditi skupaj, z roko v roki, zaupajoč se v veliko Gospodovo roko. Z roko v roki, vedno in za vse življenje! Ne ozirajte se na kulturo začasnega, ki nam razdrobi življenje na koščke!

S tem zaupanjem v Božjo zvestobo se lahko brez strahu in odgovorno soočita z vsem. Krščanska zakonca nista naivna, poznata težave in nevarnosti življenja, a kljub temu se ne bojita prevzeti njune odgovornosti pred Bogom in družbo. Ne bežita, se ne osamita in se ne odpovesta svojemu poslanstvu, ustvariti družino ter dati na svet otroke. 'Toda danes, Oče, je težko ...' Seveda, je težko. Ravno zato je potrebna milost, milost, ki jo da zakrament. Zakramenti niso za okras v življenju: kako lepa poroka, kako lep obred, kako lepo praznovanje ... To ni zakrament, to ni milost zakramenta. To so samo okraski. Milost ni zato, da nam okraši življenje, ampak da nas v življenju naredi močne, pogumne, da gremo lahko naprej, da se ne bi izolirali, ampak šli vedno skupaj. Kristjana se poročita z zakramentom zato, ker vesta, da ga potrebijeta. Potrebijeta ga, da ostaneta povezana in da lahko izpolnita svoje starševsko poslanstvo. 'V veselju in bolečini, v zdravju in bolezni.' Tako rečeta ženin in nevesta med zakramentom. V zakonu tudi molita, tako skupaj, kakor z vso skupnostjo. Zakaj? Zato, ker se tako dela? Ne! To delata, ker to potrebijeta za dolgo pot, ki jo morata prehoditi skupaj. To je dolga pot, vendar ne po koščkih, traja vse življenje. Za to potrebijeta Jezusovo pomoč, in sicer, da bosta hodila skupaj v zaupanju, v vsakodnevem medsebojnem sprejemanju in si vsakodnevno odpuščala! Zelo pomembno je, da si znajo v družinah

odpuščati, saj imamo vsi napake, vsi. Včasih počnemo stvari, ki niso dobre, ki so slabe za druge. Ko v družini pogrešimo, je potrebno imeti pogum, da se opravičimo. Pred nekaj tedni sem na tem trgu rekel, da če hoče neka družina iti naprej, mora uporabljati tri besede. Želim jih ponoviti. Tri besede: smem?, hvala in oprosti. Tri ključne besede. Za dovoljenje prosimo, da v družini nismo vsiljivi. 'Smem to storiti? Ti je v redu, če to storim?', torej s tonom prošnje za dovoljenje. Recimo hvala, hvala za ljubezen! 'Toda, povej mi, kolikrat ti rečeš hvala svoji ženi in ti svojemu možu?' Koliko dni mine, ne da bi izgovorili te besede: 'hvala'... In zadnja je: oprosti. Vsi pogrešimo in včasih je v družini, v zakonu kdo užaljen, včasih, kot pravim, letijo krožniki, izrečene so težke besede ... Toda prisluhnite temu nasvetu: naj ne mine dan, da se ne bi prej pobotali. V družini je potrebno vsak dan obnoviti mir, a ne gre brez opravičila. 'Oprostite mi.' S tem se začne na novo. Smem, hvala, oprosti. Bomo izrekli skupaj?« »Da«. »Smem, hvala in oprosti!« »V družini izgovarjati te besede in vsak dan si odpuščati!« »V življenju družine je toliko lepih trenutkov: počitek, skupno kosilo, sprehod v parku ali na deželi, obisk starih staršev, obisk bolnika ... Toda, če ni ljubezni, ni veselja, ni praznovanja. To ljubezen nam vedno podarja Jezus. On je neusahljivi vir. V Zakramentu nam On daje svojo Besedo in nam daje kruh življenja, da bo naše veselje popolno.

PROŠNJE:

1. Nebeški Gospod, prosimo te za krščanske zakonce, da bi se znali pogovarjati, vsakodnevno gladiti spore in si odpuščati, da sonce ne bo nikoli zašlo nad njihovo jezo.
2. Gospod Bog, daj vsem nam v srce ljubezen, na ustnice pa vljudno besedo, da se bomo zmogli in znali bolj pogosto opravičiti, prostiti in se zahvaljevati drug drugemu.

ZNAČILNOSTI KRŠČANSKE DRUŽINE

Ob romanju družin k sv. Petru, 27. oktobra 2013, je med homilijo je sveti oče zbranim predstavil tri temeljne značilnosti družine.

Družina, ki moli

Evangeljski odlomek nam predstavi dva načina molitve: napačen farizejev ter pristen cestninarjev. Farizej uteleša držo, ki ne izraža zahvaljevanja Bogu za njegovo dobroto in usmiljenje, temveč zadovoljstvo s samim seboj. Farizej se ima za pravičnega, zadovoljen je, ker je z njim vse v redu, se s tem šopiri ter druge sodi zviška, s svojega podstavka. Nasprotno pa je cestninar redkobeseden. Njegova molitev je ponižna, trezna, prežeta z zavestjo lastne nevrednosti, lastne revščine. Ta človek pa si resnično prizna, da potrebuje Božje odpuščanje, Božje usmiljenje. Cestninarjeva molitev je molitev ubožca, ki je Bogu všeč, kakor pravi prvo berilo, 'njegova prošnja sega do oblakov' (Sir 35,20), medtem ko je farizejeva obtežena z navlako nečimernosti.

Ali kdaj v družini molite? Nekateri da, to vem. Toda mnogi pravijo: kako to narediti? Jasno, to se stori tako, kot je storil cestninar: ponižno pred Bogom. Vsak naj ponižno pusti, da se Bog ozre nanj ter ga zatem prosi, da pride nanj njegova dobrota. Toda, kako to storiti v družini? Saj se zdi, da je molitev nekaj osebnega in potem ni v družini nikoli primernege ter mirnega trenutka ... Da, res je, vendar pa gre tu tudi za ponižnost, za priznanje, da potrebujemo Božjo pomoč, kakor cestninar. Vse družine, vsi, potrebujemo Boga, vsi. Potrebujemo njegovo pomoč, njegovo moč, njegov blagoslov, njegovo usmiljenje, njegovo odpuščanje. Vendar pa je potrebna preprostost. Za molitev v družini je potrebna preprostost. Molitev Očenaša, ko smo zbrani okoli mize, ni nekaj izrednega, je možna. Tudi moliti skupaj rožni venec v družini je zelo lepo, daje veliko moči. Prav tako moliti drug za drugega: mož za ženo, žena za moža, oba za otroke, otroci za starše, stare starše ... Molíte drug za drugega. Takšna je molitev družine in molitev krepí družino.

Družina, ki ohranja vero

Apostol Pavel je ob koncu svojega življenja napravil obračun: 'Ohranil sem vero' (2Tim 4,7). Toda, kako jo je ohranil? Nikakor ne v sefu! Ni je skrnil v zemljo, kakor rahlo leni služabnik. Sveti Pavel primerja svoje življenje z bitko in s tekmo. Vero je ohranil zato, ker je ni samo branil, temveč jo je oznanjal, razširjal, ponesel daleč. Odločno se je uprl tistim, ki so hoteli shraniti, 'balzamirati' Kristusovo sporočilo znotraj meja Palestine. Zaradi tega je sprejel pogumne odločitve. Šel je na sovražna ozemlja, pustil se je izzvati oddaljenim, različnim kulturam, odkrito in brez strahu je govoril. Sveti Pavel je ohranil vero, ker jo je, potem ko jo je prejel, podarjal in šel vse do obrobij, ne da bi zavzel obrambno držo.

Tudi ob tem se lahko vprašamo, na kakšen način mi v družini ohranjamo našo vero. Jo držimo zase, za našo družino kot zasebno dobrino, kot račun v banki ali pa jo znamo s pričevanjem, z gostoljubnostjo, z odprtostjo deliti z drugimi? Vsi vemo, da so družine, predvsem mlade, zelo zaposlene, dirkajo. Toda, a kdaj pomislite, da bi lahko bila ta dirka tudi dirka vere? Krščanske družine so namreč misijonske družine. Včeraj smo slišali tu na trgu pričevanja misijonskih družin. So misijonske tudi v vsakdanjem življenju, med vsakodnevnimi opravili, ko v vse dodajajo sol in kvas vere. Vero se v družini ohrani tako, da se dodaja sol in kvas vere v vsakodnevne stvari.

Družina, ki živi veselje

V psalmu 34 lahko slišimo: 'Ponižni naj to slišijo in se veselijo.' Ves ta psalm je himna Gospodu, viru veselja in miru. In v čem je vzrok tega veselja? Je v tem, da je Gospod blizu, da posluša vpitje ponižnih in jih osvobaja zla. O tem piše tudi sv. Pavel: 'Veselite se v Gospodu zmeraj ... Gospod je blizu.' (Flp 4,4-5). Postavil bi vam rad eno vprašanje. Vsak naj ga ponese v svojem srcu domov kot nalogo, ki jo je potrebno storiti. Sam naj si odgovori. Kako je z veseljem v tvojem domu? Kako je z veseljem v tvoji družini? Vi sami odgovorite na to.

Drage družine, dobro veste, da resnično veselje, ki ga okušate v družinah, ni nekaj površinskega, ne prihaja zaradi stvari, zaradi ugodnih razmer. Resnično veselje prihaja iz globoke skladnosti med osebami, ki jo vsi v srcu čutijo in hkrati čutijo lepoto ob tem, da so skupaj, da se

medsebojno podpirajo na poti življenja. Osnova tega globokega čutenja veselja je Božja navzočnost, Božja navzočnost v družini, njegova sprejemajoča, usmiljena in spoštljiva ljubezen do vseh, predvsem pa potrpežljiva ljubezen. Potrpežljivost je Božja krepost, ki nas v družini uči, da imamo drug do drugega to potrpežljivo ljubezen. Da smo potrpežljivi. Potrpežljiva ljubezen. Samo Bog zna ustvariti skladnost v različnosti. Če ni Božje ljubezni, tudi družina izgubi skladnost, prevladajo posamezni interesi, ugasne veselje. Medtem pa družina, ki živi veselje vere, to spontano posreduje naprej. S tem je sol zemlje in luč sveta ter kvas za vso družbo. Vesele družine ...

PROŠNJE:

1. Gospod Jezus, daj krščanskim zakoncem in staršem dar molitve, da bodo kot zakonci radi molili drug za drugega, kot starši za svoje otroke in skupaj z njimi kot družina, ki moli.
2. Gospod Jezus, daj našim družinam dar vere in gorečnost oznanjevanja veselega sporočila, da bodo postale misijonske v vsakdanjem življenju.
3. Gospod Jezus, pomagaj nam okušati pravo veselje, ki ne izhaja iz površinskih stvari, ampak iz vedenja, da smo povezani v globini srca in da se medsebojno podpiramo na poti skozi življenje.

6. DAN – 24. 3. 2014, ponedeljek 3. postnega tedna

BOG SE JE HOTEL RODITI V ČLOVEŠKI DRUŽINI

Na nedeljo svete Družine, 29. december 2013, je papež Frančišek tako nagovoril zbrane na trgu sv. Petra: »Dragi bratje in sestre, dober dan! Na današnjo prvo nedeljo po božiču nas bogoslužje vabi k obhajanju praznika svete nazareške Družine. Dejansko je v vsakih jaslicah upodobljen Jezus v betlehemeski votlini skupaj z Marijo in svetim Jožefom. Bog se je hotel roditi v človeški družini, hotel je imeti mater in očeta.« »Današnji evangelij nam predstavlja sveto Družino na boleči poti izgnanstva, v iskanju zatočišča v Egiptu. Jožef, Marija in Jezus okušajo dramatične pogoje beguncev kot so strah, negotovost in stiske (prim. Mt 2,13-15.19-23). Žal se more tudi danes na milijone družin prepoznati v tej žalostni resničnosti. Vsak dan nam televizija in časopisi prinašajo novice o beguncih, ki bežijo pred lakoto, vojno ali pred drugimi hudimi nevarnostmi, v iskanju varnosti in dostojnega življanja zase ter za svoje družine.

V daljnih deželah, tudi če najdejo delo, pa ga pogosto ne, begunci in priseljenci ne naletijo vedno na resničen ter spoštljiv sprejem, s katerim bi spoštovali njihove vrednote. Njihova upravičena pričakovanja se spopadejo z zapletenimi razmerami in težavami, ki se včasih zdijo nepremostljive. Zato ob tem, ko s pogledom spremljamo sveto nazareško Družino v trenutku, ko je prisiljena bežati, pomislimo na drame tistih migrantov in beguncev, ki so žrtve zavrnitve ali izkoriščanja, ki so žrtve trgovine z ljudmi ter suženjskega dela. Pomislimo pa tudi na 'izgnance', jaz jih bom poimenoval 'skrite izgnance', ki so celo lahko znotraj samih družin. To so ostareli, s katerimi včasih ravnaajo kot s tistimi, ki so jim v napoto. Večkrat mislim na to, da je znamenje, kako je z družino, to, kako v njih ravnaajo z otroki ter ostarelimi.

Jezus je hotel pripadati družini, ki je doživljala izgnanstvo, da se ne bi nihče čutil izključenega iz ljubeče Božje bližine. Beg v Egipt zaradi Herodovih groženj nam pokaže na to, da je Bog tam, kjer je človek, ki je v nevarnosti, tam, kjer je človek, ki trpi, beži, doživlja zavrnitev in zavrženost. Bog pa je tudi tam, kjer človek sanja, upa na vrnitev v svobodno domovino, kjer načrtuje in izbira življenje ter dostojanstvo

zase in za svoje domače.

Naš pogled na sveto Družino privlači tudi preprostost njenega življenja v Nazaretu. Ta zgled zelo dobro dene našim družinam. Pomaga jim vedno bolj postajati skupnost ljubezni ter sprave, v kateri doživlja nežnost, medsebojno pomoč ter medsebojno odpuščanje. Ob tem bi želel opogumiti družine, da se zavedo pomembnosti, ki jo imajo v Cerkvi in družbi. Oznanilo evangelija namreč predvsem preko družin dosega različna področja vsakdanjega življenja.«

Ob zaključku nagovora pred molitvijo Angelovega češčenja se je sveti oče obrnil na Marijo in sv. Jožefa z besedami: »Goreče prosimo sveto Marijo, Jezusovo in našo Mater ter sv. Jožefa. Prosimo ju, da bi razsvetljevala, bodrila in vodila vsako družino tega sveta, da bo lahko z vedrino ter z dostojanstvom izpolnila poslanstvo, ki ji ga je Bog zaupal.«

PROŠNJE:

1. Usmiljeni Oče, prosimo te za vse družine, ki so na begu, za vse očete in matere, ki iščejo svoje otroke in za vse otroke, ki so izgubili starše, pomagaj jim, kot si pomagal sveti Družini.
2. Dobri Bog, daj vsem, predvsem preganjanim ali tistim v stiski, čutiti svojo Božjo ljubezen skozi dobre besede in dejanja tvojega Božjega ljudstva, nas, ki verujemo Vate.

MARIJA KOT VZOR POKLICANOSTI IN POSŁANSTVA ŹENSKĀ V DANAŠNĀEM ČASU

Sveti oĉe je vernikom na paznik BrezmadeŹne, 8. decembra 2013, spregovoril tako: »Lukov evangelij nam predstavi Marijo, dekle iz Nazareta, majhnega kraja v Galileji, na robu rimskega imperija in tudi na robu Izraela. In vendar se je na njej, na tem dekletu iz tega majhnega oddaljenega kraja, ustavil pogled Gospoda, ki jo je v naprej izbral za mater svojemu Sinu. Zaradi tega materinstva je bila Marija obvarovana izvirnega greha, torej tistega preloma obĉestva z Bogom, z drugimi ter s stvarstvom, ki globoko rani vsako ĉloveško bitje. Ta prelom je bil v naprej ozdravljen v Materi Njega, ki je prišel osvoboditi nas suŹnosti greha.

Marija se ni nikoli oddaljila od te ljubezni. Vse njeno Źivljenje, vse njeno bivanje, je 'da' tej ljubezni, je 'da' Bogu. Gotovo pa za njo ni bilo lahko! Ko jo je angel imenoval 'polno milosti' (Lk 1.28), se je 'zelo vznemirila', saj se je v svoji ĉloveškosti ĉutila kot niĉ pred Bogom. Angel pa jo je potolaŹil: 'Ne boj se, Marija, kajti našla si milost pri Bogu. Glej, spoĉela boŹ in rodila sina, ki mu daj ime Jezus' (v. 30). To oznanilo jo je Źe bolj pretreslo, tudi ker Źe ni bila poroĉena z JoŹefom, a angel je dodal: 'Sveti Duh bo priŹel nadte ... in zato se bo tudi Sveto, ki bo rojeno, imenovalo BoŹji Sin' (v. 35). Marija posluŹa, notranje uboga in odgovori: 'Glej, dekla sem Gospodova, zgodi se mi po tvoji besedi!' (v. 38).

Skrivnost tega dekleta iz Nazareta, ki je v srcu Boga, nam ni tuja. Ona ni nekje tam in mi tukaj. Ne, ne, smo povezani. Saj namreĉ Bog ustavi svoj pogled ljubezni nad vsakim moŹkim in vsako Źensko, z imenom in priimkom. Njegov pogled ljubezni je nad vsakim od nas. Apostol Pavel zatrjuje, da nas je Bog 'izvolil pred stvarjenjem sveta, da bi bili sveti in brezmadeŹni' (Ef 1,4). Tudi nas je od vedno Bog izbral, da bi Źiveli sveto Źivljenje, osvobojeno greha. To je projekt ljubezni, ki ga Bog obnovi vsakokrat, ko se mu pribliŹamo, Źe posebej v zakramentih.

12. oktobra 2013 je papež Frančišek sprejel v avdienco 150 udeležencev simpozija o poklicanosti in poslanstvu ženske v današnjem času ob 25. obletnici izdaje apostolskega pisma Janeza Pavla II. O dostojanstvu žene (*Mulieris dignitatem*). Gre za dokument zgodovinskega pomena, saj je prvi papeški dokument, ki je v celoti posvečen vprašanju ženske, kot je dejal Frančišek. V nagovoru je izhajal iz trditve, da je Bog ženski na poseben način zaupal človeka (*Mulieris dignitatem*, 30).

Z materinstvom je ženski zaupan človek. Janez Pavel II. je s tem mislil na materinstvo. Mnoge stvari se lahko spremenijo in so se spremenile v kulturni in družbeni evoluciji, je zatrdil Frančišek. A ostaja dejstvo, da je ženska tista, ki spočne, nosi v telesu in rodi človeške otroke. To ni le navaden biološki podatek, ampak dejstvo, ki vsebuje bogastvo pomenov tako za samo žensko in njen način obstajanja kot za njene odnose in način spoštovanja človeškega življenja in življenja na splošno. »S tem, da je Bog žensko poklical v materinstvo, ji je na prav poseben način zaupal človeško bitje,« je dodal papež Frančišek.

Ženska je posebej občutljiva za 'Božje reči'. A obstajata dve, vedno navzoči nevarnosti, dve skrajnosti, ki mrtvičita žensko in njeno poklicanost, je opozoril v nadaljevanju. Prva je težnja, da se materinstvo zvede na družbeno vlogo, na določeno nalogo, četudi morda plemenito. Ženska je z vsem njenim potencialom tako postavljena na stran, ne da bi se jo v polnosti ovrednotilo pri oblikovanju družbe. To velja tako za civilno kot cerkveno okolje. Kot reakcija na to prvo težnjo, obstaja še druga nevarnost, nasprotna prvi. Gre za spodbujanje neke vrste emancipacije, ki s tem, ko hoče zavzeti prostore, ki so si jih prilastili moški, zavrže ženskost z mnogimi njej lastnimi dragocenimi potezami. Papež Frančišek je pri tem izpostavil, »da ima ženska posebno občutljivost za 'Božje reči', predvsem da nam pomaga razumeti usmiljenje, nežnost in ljubezen Boga do nas.« Dodal je, da mu je všeč, da je beseda Cerkev ženskega spola in ne moškega. »Cerkve je ženska, je mati, in to je nekaj lepega,« je dejal.

Vlogo ženske je treba ovrednotiti tudi v Cerkvi. Apostolsko pismo Janeza Pavla II. O dostojanstvu žene (*Mulieris dignitatem*) nam ponuja

globok premislek, ki ima trdno antropološko osnovo in je razsvetljen z razodetjem, je zatrdil papež Frančišek in dodal, da je tukaj treba začeti poglobljati in širiti to temo, za kar je sveti oče že večkrat izrazil željo: »Tudi v Cerkvi je pomembno, da se vprašamo: Kakšna je navzočnost ženske? Je lahko še bolj ovrednotena?«

PROŠNJE:

1. Gospod Jezus, po posredovanju svoje Matere nas usliši, da bomo znali tudi mi izreči svoj DA Tvojemu vabilu k ljubezni in življenjskemu služenju.
2. Dragi Oče, pomagaj nam spoštovati naše matere, žene, sestre, hčere in vse ženske, njim pa daj močno vero in pravo ljubezen, da se bodo odločile in ti služile, kamor jih boš Ti poklical.

Molitev k sveti Družini

*Na vas, Jezus, Marija in Jožef,
sveta nazareška Družina,
se oziram z občudovanjem in zaupanjem.
V vas zremo lepoto občestva resnične ljubezni.
Vam priporočamo vse naše družine,
da se v njih obnovijo čudeži milosti.*

*Sveta nazareška Družina,
privlačna šola svetega evangelija
uči nas z razumno duhovno urejenostjo
posnemati vaše kreposti.
Podari nam jasen pogled,
ki bo znal v vsakodnevnih resničnostih življenja
prepoznati dela Božje previdnosti.*

*Sveta nazareška Družina,
zvesta varuhinja zveličavne skrivnosti.
Stori v nas, da bomo ponovno cenili tišino,
da bodo naše družine dvorana molitve
ter jih preoblikuj v majhne domače Cerkve.
Obnovi željo po svetosti,
podpiraj nas v plemenitem naporu pri delu, vzgoji,
poslušanju, medsebojnem razumevanju ter odpuščanju.*

*Sveta nazareška Družina,
prebudi v naši družbi zavest
o svetem in nedotakljivem značaju družine,
saj je neprecenljivo in nenadomestljivo dobro.
Vsaka družina naj bo gostoljubno bivališče dobrote in miru
za otroke in ostarele,
za tistega, ki je bolan ali osamljen,
za tistega, ki je ubog ali pomoči potreben.*

*Sveta nazareška Družina,
da ne bi nikoli več v družinah doživljali
nasilje, zapiranje vase in razdeljenost.
Kdorkoli je bil ranjen ali pohujšan,
naj bo kmalu potolažen in ozdravljen.*

*Sveta nazareška Družina,
naj prihodnja škofovska sinoda
prebudi v vseh zavest
o svetem in nedotakljivem značaju družine,
o njeni lepoti v Božjem načrtu.*

*Jezus, Marija in Jožef,
k vam z zaupanjem molimo, vam se z veseljem izročamo.*

Izdal: Medškofijski odbor za družino, marec 2014

Zbral in pripravil: Sandi Koren

Besedila so s spletne strani Radia Vatikan

Oblikovanje: Matej Koren

Lektoriranje: Julija Remenik

Fotografija na naslovnici: p. Robert Bahčič

Tisk: Papirna galanterija FERLEŽ

